

služné ročních 36.258 Kč, není podkladu. Podle rozhodné doby 15 roků 3 měsíců 20 dnů lze dospěti v 5. platové stupnici pouze ke služnému stupně e) s 1 náslužným přídavkem ve výši 33.600 Kč.

Poukazuje-li konečně st-l k tomu, že mu usnesením municipálního výboru župy novohradské z 18. listopadu 1919, pokud se týká usnesením župního úřadu ve Zvoleně z 3. listopadu 1926 byla započtena doba 30 roků, přehlíží, že doba tato byla jemu započtena toliko pro účely pensijní za účelem stanovení započitatelné služební doby pro výměru vlastní pense a tedy k zjištění procentní sazby z pensijní základny a nikoliv pro postup do vyšších požitků činných. Ze spisů správních není patrné a st-l ani v řízení správním, ani ve stížnosti neuvedl nějaký konkrétní akt příslušného úřadu, kterýmž se st-li započítává doba 30 roků i pro postup do vyšších požitků činných. Doba posléz zmíněná jest podle své podstaty naprosto něco jiného než doba započtená pro výměru výslužného, i nelze dobu započtenou pro výměru výslužného klásti na roveň době započitatelné či započtené pro postup do vyšších požitků činných a opačně.

### Č. 11.225.

**Policejní právo trestní: Skutková podstata přestupku konání nepovolené veřejné sbírky.**

(Nález ze dne 21. dubna 1934 č. 7670).

**V ě c:** Anna D. v Ú. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

**V ý r o k:** Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

**D ů v o d y:** Nálezem okr. úřadu v Táboře ze 7. ledna 1932 byla st-lka pro přestupek patentu z 10. září 1773 a §u 25 hlavy A, resp. §u 32 hlavy B min. nař. z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z., kterého se dopustila tím, že nemajíc povolení okr. úřadu v Táboře jakožto příslušného úřadu prováděla spolu s Václavem D. a Václavem P. dne 29. listopadu 1931 veřejnou sbírku dům od domu v Ú. ve prospěch pozůstalých ve F., odsouzena na základě § 1 min. nař. ze 3. dubna 1855 č. 61 ř. z. a čl. 6 zák. č. 125/1927 Sb. k peněžitě pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti ku vězení v trvání 48 hodin.

V odvolání k zem. úřadu v Praze uváděla st-lka, že šlo o čistě charitativní podnik, kde mělo býti co nejrychleji pomoheno, pro který bylo sbíráno i jinde, a kde i stát poskytne náhradu. Spolek »Dělnická pomoc«, jehož st-lka jest členkou, jest podle stanov oprávněn pořádati sbírky, pročež st-lka byla mínění, že v provádění sbírky není nic trestného. Ostatně prý smysl ustanovení, na jehož základě byl trestní nález vydán, není, aby stíhány byly sbírky tak nepatrného rozsahu.

Zem. úřad v Praze zamítl odvolání nař. výměrem, pozměnil však napadený nález ve výroku o trestu potud, že trest založil na trestní sankci podle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. K vývodům odvolání bylo podotknuto: »Otázka, zda šlo o podnik charitativní za účelem rychlé pomoci, je pro posouzení skutkové podstaty přestupku nerozhodnou, ježto

cit. norma kryje i tyto případy. Dále nepřichází v úvahu, že strana neměla domněnku, že koná něco trestného, ježto ke skutkové podstatě přestupků policejních nevyhledává se po subjektivní stránce, aby si strana byla vědoma trestnosti své činnosti, nýbrž stačí, že nevynaložila péči jí jako adresátu povinnosti normou uložené. Po stránce objektivní pak nestačí k tomu, aby spolek ev. jeho členové mohli vykonávat nějakou činnost, k níž je potřeba jinak úředního povolení, pouhé ustanovení ve stanovách, že činnost onu vykonávat může, nýbrž musí stejně jako kdokoli jiný si povolení dříve vyžádati, a příslušné ustanovení stanov je jen předpokladem, aby povolení vůbec mohl dosíci. Ostatně právní omyl, nehledě ani k tomu, co již dříve uvedeno, není-li speciální normou opak stanoven, podle všeobecných právních zásad není důvodem vylučujícím trestnost. Rozsah trestné činnosti pak není v cit. normě omezen v tom směru, že by nebylo trestným pořádati bez povolení sbírku poměrně v nepatrném rozsahu, což by ostatně nebylo lze říci o sbírce v konkrétním případě, kde se zúčastnili tři sbírající a vybráno 381 Kč.

Rozhoduje o stížnosti podané na toto rozhodnutí řídil se nss těmito úvahami:

Žal. úřad stojí na stanovisku, že pro posouzení skutkové podstaty přestupku je nerozhodno, zda-li šlo o podnik charitativní za účelem rychlé pomoci, jelikož norma, na základě které byl trest uložen, kryje i takové případy. Oproti tomu tvrdí stížnost, že patent z 10. září 1773 č. 1520 směřoval toliko k tomu, zabrániti »na př. různým řádům provádění sbírek za účelem nahromadění peněz«, že však nebylo jeho intencí, zasáhnouti i podniky charitativní, jejichž účelem jest rychlá pomoc postiženým. Svým výkladem cit. předpisu dopustil se prý žal. úřad nezákonnosti, a tím, že o povaze sbírky st-lkou provedené nekonal šetření, vady řízení. Stížnosti nebylo lze přisvědčiti.

Patent z 10. září 1773 podle svého znění zakazuje všeobecně sbírání milodarů bez výslovného povolení úřadů k tomu povolaných, aniž činí rozdíl podle povahy nebo účelu sbírky, a nařizuje, aby kdokoli bude přistížen při sběratelské činnosti, aniž se může vykáhati úředním povolením, byl pozastaven a bylo proti němu učiněno oznámení příslušným úřadům. Také v § 25 A a 32 B nař. z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z., kde určeny jsou úřady povolané k tomu, aby udělovaly povolení ke konání peněžních sbírek, nečiní se rozdíl v tom směru, že by některý druh sbírek nevyžadoval zvláštního povolení úřadů k tomu stanovených.

Jelikož pak právní předpisy sluší vykládati podle jejich znění, nejednal žal. úřad nezákonně, vyložil-li uvedené předpisy ve smyslu právě uvedeném, a není ani vadou řízení, že neprovedl šetření za účelem zjištění povahy podniku, o který v daném případě šlo, když povaha tohoto podniku byla, jak dovozeno, pro posouzení trestnosti zcela irrelevantní.

### Č. 11.226.

**Policejní právo trestní (Slovensko): Skutková podstata přestupků §§ 76 a 78 min. nař. č. 57.000/1910 o motorových vozidlech.**

(Nález ze dne 21. dubna 1934 č. 7671.)